

בת השוחט וסוכר

איש העולם החתון

כפיה נודע לי לראשונה שגם היא עובדת בשביל מירו. גם אותה היה מכריח לעבוד במכות. ראיתי את זה, כי אחר־כך היינו גרות באותו חדר.

בערב פורים, השנה, שלח אותנו מירו לעבוד. נפגשנו ליד בית מעריב וחיכינו בכביש.

באותו ערב לא היתה הרבה עבודה. אני עשיתי 60 לירות וגם רינה אותו סכום. כשמירו בא, בערך בתשע וחצי, הוא ישר ניגש אלינו וביקש את הכסף. שתינו נתנו לו, בלי לדבר הרבה, את כל הסכום שהיה לנו.

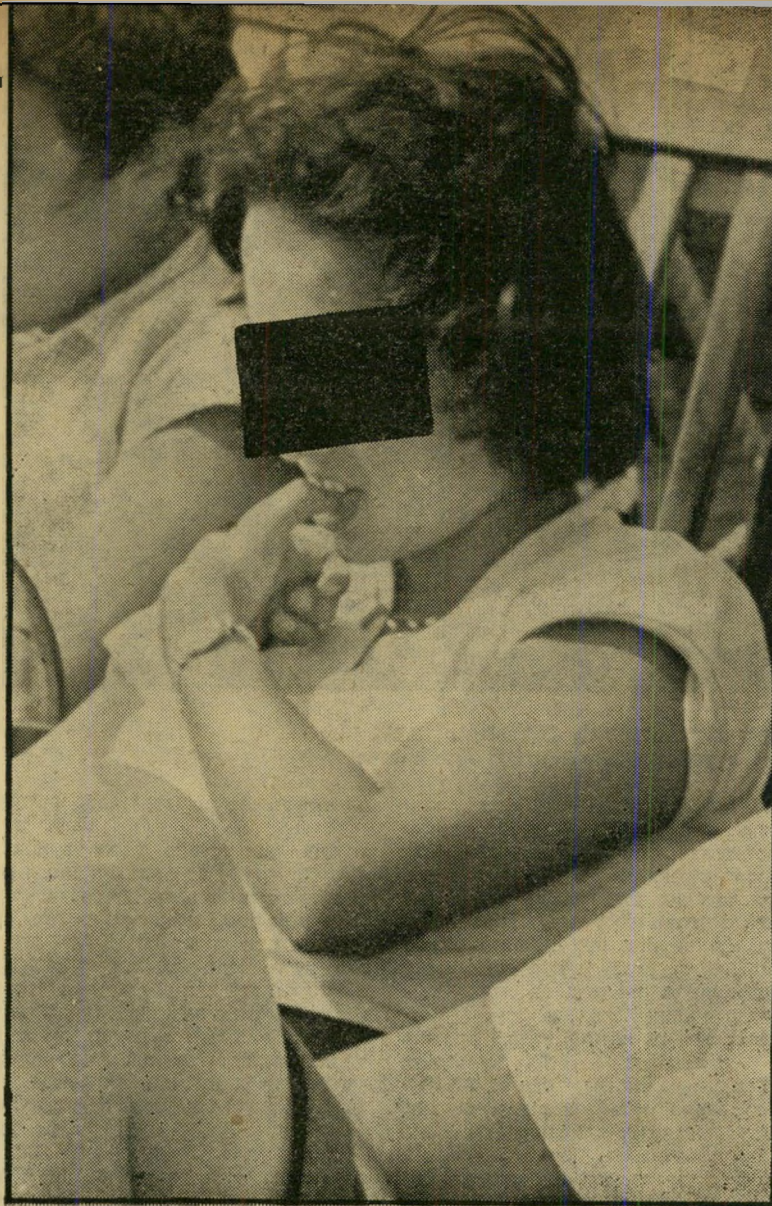
הוא התרגז על זה שלא הספקנו לעשות יותר והתכופף להרים אבן. נבהלתי וברחתי משם. מרחוק ראיתי כיצד הוא הרים את האבן ופתח לרינה את הראש. ראיתי אותה נופלת. אחר־כך הוא עצר טנדר ולקח אותה לבית־חולים איכילוב. למחרת באתי לבקר אותה ומצאתי אותה שוכבת עם ראש חבוש.

לפני חודש־חצי, בערך, ארבעה־חצי חור' דשים אחרי שהכרתי את מירו, נתפסתי על־ידי המשטרה.

מירו הביא אותי באותו ערב למקום העבודה ליד הקריה בתל־אביב, ואני ירדתי למדרכה.

הוא השאיר אותי לבד, כי הייתי כבר רגילה לעבוד לבד. הבנות הזהירו אותי באותו יום שהבולשת באה לשם. לא האמינתי. בתחילה, אבל פתאום ראיתי את המכונית שלהם וברחתי. התחבאתי באיזשהו מקום עד שראיתי את מירו. הוא צעק עלי שאמשיך לעבוד, אבל הסברתי לו שאני מפחדת.

עלינו על טרמפ כדי לנסוע לרחוב ארלוֹ

סיכורה האישי של

סת"ם שנפלה בידי

כשהגעתי ארצה לפני ארבע שנים, הכניסו אותי הורי למוסד־עליה דתי של אגודת־ישראל בפתח־תקפה. אבי, בתור שוחט וסופר סת"ם, היה דתי מאוד, לכן בחר דווקא במוסד הזה. הייתי אז בת ארבע־עשרה.

נשארתי במוסד בדיוק שנתיים. אחרי כן יצאתי וחזרתי הביתה. התחלתי לעבוד. בתחילה עבדתי בתפירה והרחחתי שלושים לירות לשבוע. אחר כך עברתי לעבוד במסעדות, איפה שהרווחתי בערך עשר לירות ליום. בין השאר עבדתי גם במסעדת קוקי בר. שם הכרתי את רינה.

פגישה בכבר המושבות

רינה היתה גם שכנה שלי ביפו. קודם לא היינו חברות, אבל אחרי שעבדנו באותו מקום, הפכנו ידידות טובות. יום אחד הזמינה אותי לצאת איתה בערב. היא אמרה לי שיש לה פגישה עם החבר שלה בכבר־המושבות ונסענו ביחד.

אותו ערב פגשתי לראשונה את מירו. הוא עשה עלי רושם טוב ויצאנו שלושתנו לבלות. בשעה תשע וחצי נכנסנו להצגה שניה בקולנוע פריז וכשיצאנו היה כבר מאוחר מאד.

"לא כדאי לך ללכת ללון היום בבית", אמר לי מירו. "יש לי חבר ביפו ונלך כולנו לישון אצלו". בהתחלה סרבתי, אבל אחרי כן חשבתי שאם החברה שלי גם באה, אז זה לא נורא כל כך.

נסענו ליפו ונכנסנו לדירה של החבר של מירו. אף אחד לא היה בבית ואחרי כמה רגעים אמר לי מירו שהוא שולח את רינה לאיזשהו מקום והיא תחזור עוד מעט. לא רציתי להשאר לבד איתו, אבל הוא

שיכנע אותי שלא אהיה פחדנית ובסוף הסתכמתי.

(בשלב זה ביקשה העדה לפנות את האולם ורק לאחר מכן הסכימה להמשיך את עדותה.)

"יהרגו אותך בבית!"

שעה היתה כבר מאוחרת, ורינה לא חזרה. הייתי עייפה נורא ושכבתי על הספה. מירו בא וישב ליד, באותו לילה ניסה לבוא איתי במגע, אבל כשראה שאף פעם לא עשיתי את זה, עזב אותי ולא נגע בי יותר.

בבוקר רציתי לברוח. פחדתי. הוא הבטיח שלא יגע בי ושנינו נסענו לתל־אביב. אכלנו ארוחת־בוקר במסעדה מורחית ונכנסנו להצגה יומית בקולנוע תמר. מירו לא נתן לי לשלם בשביל כלום. הוא לבד שילם. אחרי־הצהריים לקחנו טקסי ונסענו לי שכונת סלמה. עצרנו ליד בית אחד ומירו אמר לי שכאן עובדת רינה. אחר־כך נודע לי שבבית הזה היא עובדת בזנות. לקחנו אותה משם והבאנו אותה בטקסי חזרה לאותו בית ביפו.

ישבנו בבית שלושתנו ודיברנו. פתאום שמתי לב שרינה איננה. שאלתי את מירו איפה היא והוא אמר שיצאה מהבית ותיכף תחזור. התחלתי לבכות ורציתי ללכת הביתה, אבל מירו החזיק אותי בכוח ולא נתן לי. "יהרגו אותך בבית אם תחזרי עכשיו", אמר לי, "אבא שלך אדם דתי ואוי ואבוי לך. תשארי איתי, נחיה ביחד ואחר־כך נתחתן".

לא היתה לי ברירה. הוא סגר את הדלת ולא נתן לי ללכת. באותו לילה עשה בי את רצונו.

עבודה ליד הקריה

כמה ימים גרנו ביחד, עד שיום אחד אמר מירו שאם אנחנו רוצים להת

..אחתוך את פניך!"

זורוב. בדרך עצרה הבולשת את שנינו.

עונש מאכסימאלי

כשנעצרתי, לא רציתי למסור עדות נגד מירו. פחדתי ממנו. הוא תמיד אמר שבחורה שתמסור עדות נגדו, הוא יחתוך לה את הפנים. רק אחרי חודש מסרתי את העדות. מסרתי אותה מרצוני הטוב. לא בגלל שהבטיחו לי לשחרר אותי, אלא בגלל שנוכחתי לדעת שלא כדאי להמשיך להסתיר את העניין. מירו לא שווה את זה. הוא היה מבטיח לי הכל, אבל כשנעצרתי, אפילו לא דאג לקחת לי עורך־דין.

עדות זו היתה רק אחת מתוך עדויות מספר שהושמעו על־ידי פרוצות ונוספות, שמירו הוריד אותן לזנות וחי על רחמי הן, שלא לרצונן.

כתב שופט השלום שלמה רוזנפלד, ב־גור דינו: "...הנאשם השכיל לנצל את מגבלותיהן השכליות של נערות, על־מנת לסחור בבשרן. העובדה שהסניגור ביקש להטיל עליו קנס כספי גבוה במקום מאסר, מוכיחה כי הפרטה מצויה בכיסו, ואילו היה אלוהים בלבד באותה מידה, לא היה עומד כעת ומחכה לגור דינו.

"מובן שבבואי לגור את דינו, מצוי לפני החוק הקודם, שחל בזמן ביצועו ה־עבירה. אבל גם רצונו של המתחוק להתיימר, במקום שבתי־המשפט הקלו, חייב לשמש לי הדרכה".

"לכן אני מטיל על הנאשם את העונש המאכסימאלי שיש בידי להטיל: מאסר ל־משך שלוש שנים מהיום".

• כיום גורז החוק עד 5 שנות מאסר לאדם החי על רוחיה של פרוצה, ועד 7 שנות מאסר לאדם החי על רוחיה של נערה שהוא אפוסטרופסה.

אין זה הסיפור הראשון המתאר כיצד הפכה בחורה ישרה להיות יצאנית. אף שהיא בת של שוחט וסופר סת"ם — אין זה ייחודו של סיפור זה. בראש ובראשונה הוא ראוי לתשומת־לב בשל חלקו של הבחור המעורב בו.

מאיר טייב, המכונה "מירו" בעולם הפשע והזנות, הוא דמות ידועה בעולם זה. הוא בעל זותק רב כפורץ וגנב, וכמשך 22 שנותיו ישב לא פעם אחת בבית־הסוהר. עד שהכין כי הרבה יותר משתלם — והרבה פחות מוכיח — להיות סרסור זונות. הוא ידע כי בלשים מסויי־מים אפילו מעוררים פורצים לעבוד ממקצועם אל העיסוק בפרסרות. גם החוק היה נוח יותר לסרסורים מאשר לפורצים מועדים. כי בעוד שפורץ יכול היה לקבל עד 14 שנות מאסר, היה העונש המכסימלי הצפוי לסרסורי־זונות — שלוש שנות מאסר בלבד.

גיבורתו האומללה של סיפור זה היתה אחת מקורבנותיו של מירו. בעדותה בבית־המשפט, המוכזאת כאן בשלמותה, היא מגוללת תמונה של עולם הזנות כפי שהוא באמת: עולם של אכזריות, פחד וטירור, בו שולטים פושעים כמו מירו.

לאותו מקום שעליתי. בא עוד אחד ושוב עשיתי באותה צורה. בערב בא מירו ולקח ממני את כל הכסף. היו לי בסך הכל 30 לירות, זה כל מה שהספקתי בערב ה־ראשון.

כך זה נמשך כל הזמן. הייתי עובדת כל הערב ובסוף מוסרת למירו את כל הכסף שהרחחתי.

לא העזתי לברוח משם, כי כל פעם שהיה מביא אותי למקום, היה מאיים עלי שאם אברח יתפוס אותי ויחתוך לי את הפנים. מירו לא היה נותן לי אף פעם אחת כסף ביד.

אכן בראש

רב אחד פגשתי את רינה. זה היה באזור העבודה של בית מעריב. היא סיפרה לי שבאה לעבוד באותו מקום, ורק

חתן, אני צריכה להתחיל לעבוד. חשבתי בהתלה שהיא מתכוונת לעבודה בחנות או במסעדה או במשהו כזה, אבל הוא הציע לי לעבוד בזנות. "אם את רוצה שנוכל להקים לנו בית, את מוכרחה לעבוד", הסביר לי. רק חודשיים אחרי כן התברר לי שמירו כבר נשוי זמן מה ואשתו גרה ב־חיפה.

הוא לקח אותי לקריה, איפה שעומדות כל הבנות שעובדות, והשאיר אותי בחור אחד שיסמור עלי. כדי שהמשטרה לא תתפוס אותי. "את תעמדי כאן ויותר מאוחר אני אבוא לקחת אותך", אמר לי. הוא הסביר לי שאם תעצור ליד מכונית, עלי לגשת חזק אל הנהג שלה ולומר לו: "עשר לירות".

כך עשיתי. עליתי למכונית ונסעתי עם הנהג לסביבת רחוב ארלוזורוב, איפה שאין אנשים. אחר־כך הנהג הסתובב והחזיר אותי